

Divoce drsný a nádherný THE BUGABOOS

Jméno této oblasti pochází z dob zlaté horečky. Ty časy jsou už dávnou minulostí, ale přesto sem každé léto přichází lidé ze všech koutů planety aby hledali své štěstí. To, co hledají ale není materiální bohatství, nýbrž svoboda, nové výzvy a dobrodružství v této divoké a nádherné krajině. Rakušan Gerhard Schaar je jedním z nich.

Když jsme odbočili z hlavní cesty, cedule nám jasně oznámila: „Bugaboo Provincial Park“. Je to vůbec pravda? Nic nenasvědčuje tomu, že jedna z nejlepších severoamerických lezeckých oblastí by měla být blízko. Jména jako Becky Chouinard, Východní hřeben na Bugaboo Spire nebo Sunshine Crack rozezní zvonek v mozku každého amerického či kanadského lezce.

A ledovce? To si snad děláte srandu! Pouze stromy všude kolem a žádné opravdové hory k vidění.

Celých dalších 42 kilometrů lesní cesty se jenom divím. Mou nadějí při životě udržují jenom všechny ty prostřílené dopravní značky. Rozhodně se vzdalují civilizaci. Proč jsou rozstřílené a o co tu ve skutečnosti jde, však takovému odpadku

z Evropy, jako jsem já, vůbec nedochází. Ale jsem si jistý, že nějaký dobrý důvod to má. Důvod skrytý v hlavách divně se dívajících, vousatých mužů s ošuntělými baseballovými čepicemi, kteří nás nebezpečně rychle míjí v protisměru ve svých zchátralých pickupech. Jestli je vám pojem „venkovský balík“ příliš proti srsti, doporučuji podniknout stejnou cestu. Určitě změníte názor.

Asi deset minut poté, co začnete docela vážně uvažovat o tom, že hledáte nějaký jiný Bugaboos v Britské Kolumbii, projedete zatáčkou a ... tady jsou!

Jakmile jsem uviděl žulové věže na konci ledovce, došlo mi, že všechny ty historky, které jsem slyšel, musí být pravdivé a skutečně jedu vstříc velkolepým zážitkům.

A opravdu, asi o týden později jsem přesně věděl, o čem všichni ti lidé mluvili, když říkali věci jako: „Hej, musíš jet do „Bugs“, je to tam divoké a stěny mají až kilometr!“ nebo: „Člověče, je tam spousta nádherného lezení, ačkoliv to může být i docela drsné místo.“ či: „Zasr... kemp Camp4, všichni ti lidé, pravidla a rangeři! Bugaboo a Applebee Camp, to je to pravé místo, kde je ještě svoboda!“

Jsem spolu se svým parťákem Chrisem pod vrcholem jedné cesty na Snowpatch, když si uvědomím ten divný zvuk. Náhlé bzučení v mých vlasech. Brzy zesílí a přejde v typický prskavý zvuk. Vzduch je tak nabitý statickou elektřinou, že to cítím dokonce i v nose a v ústech. Je jasné, že odsud musíme dostat naše zadky tak rychle, jak jen to půjde. Ale všechno, co teď můžeme udělat, je skrýt se pod malý převis, až to přestane. Fucking hell!

O deset minut později je to za námi, Tak rychle, jak se bouře přivalila, zase odešla. A teď jsme odměněni nádherným panoramatem Bugaboos a Vowelu, které je navíc korunováno duhou. V tu

chvíli mi naprosto přesně dojde, proč je „Bugs“ také nazýváno „Patagonie Severní Ameriky“. Z tábora jsme vycházeli v pět hodin ráno a obloha byla krystalově čistá, o dvě hodiny později jsme byli obklopeni mraky, abychom kolem poledne odpočívali na sluníčku. A pak..., no o té bouřce už jste slyšeli. Ale není to jen počasí, to co dělá „Bugs“ tak jedinečný.

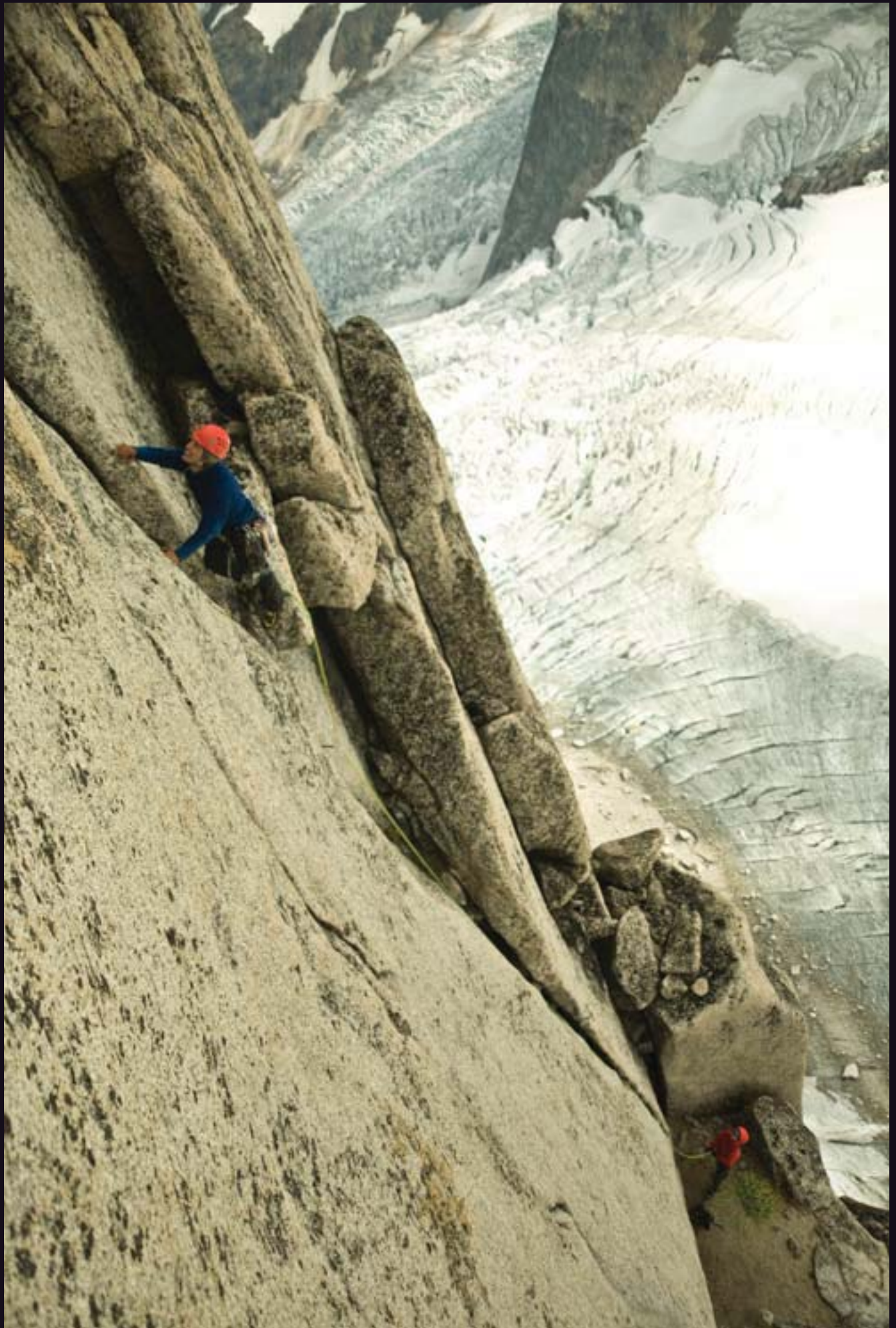
Je to atmosféra v tomto kousku země mezi horami, panenská příroda, symbióza drsných žulových věží, ledovců, nezměrná obloha a všechny z toho pramenící pocity, které přechází do živých bytostí, které zde pobývají.

Je to úplně jiný rozměr tvých emocí, jejich čistota a ničím nerušená intenzita na obou krajích emočního spektra. Je to intenzivní uvědomování si sebe sama, někde mezi beznadějí a radostným vzrušením, mezi lhostejným zklamáním a zarputilým napínáním všech sil, mezi nezdarem a bezvýznamným úspěchem.

Na jedné straně je to úžasné, když vyrážíš v noci a hory můžeš jenom tušit podle jejich tmavých obrysů na třpytícím se pozadí. Je to mír, který tě prodchne, když slunce vyjde nad horizont a začíná ohřívat tvé tváře a duši. Je to radost, když stojíš na vrchu stěny nebo hory se svým parťákem a víš, že jsi nahoře. A někdy, když máš den volna, ležíš na nějakém pěkném místě, přikrytý spacákem. Koukáš se do mraků, které se rychle ženou po obloze, poháněny studeným větrem. A pak si uvědomíš klid tohoto místa. Když navíc uspěješ v intenzivním uvědomění si toho pocitu, můžeš možná nalézt mír sám v sobě.

Na druhé straně je to panika, když dojdeš ke stěně a slyšíš těžkopádný hrom způsobený padajícím kamením kdesi nahoře a o chvíli později se kameny rozprsknou o zem kousek od tebe, ne nepodobny explodujícím bombám. Je to starch, který se tě zmocňuje pět metrů nad posledním jištěním, a ty tlačíš své zmrzlé prsty do spáry, nevíš, jak moc bude příští pohyb bolet a jestli kluzká hmota, kterou cítíš na rukou, je krev nebo jenom voda. Když nevidíš ani jeden jediný zatracený sluneční paprsek po celý dlouhý den, studený vítr tě rozechvívá a ty se třepeš tak, že nemůžeš ani cvaknout karabinu. Když jsi měl poslední doušek vody před deseti hodinami a šťastně si potom leháš do sněhu, abys mohl pít studenou vodu z ledovce. Nebo když se lana kousnou při jednom z nesčetných slanění a ty musíš mobilizovat další síly, i když už není moc z čeho brát.

Tady v Bugaboos si projdeš tím vším, dříve či později poznáš, zdali jsi tvrdá palice. Toto místo odhalí ty vlastnosti, o kterých jsi ani netušil, že je vůbec máš.

Jednou jsme se kvůli dešti celkem slušně zasekali, a tak jsme museli slaňovat dolů v noci. Když se spouštěl můj parťák, visel jsem znaveně ve štandu a s námahou se držel vzhůru. Jakmile povolilo napětí lana, cvaknul jsem se do slaňovátka a uviděl hluboké zářezy, které do něj za poslední dva týdny udělala naše mokrá a špinavá lana. Nemohl jsem si pomoci a začal jsem mluvit na karabiny a povídám jim: „Co se na mě, do prdele, tak blbě čumíte? Jsem ještě opotřebovanější než vy, tak držte hubu!“ Pak jsem přivázal prusíka a sjel do tmavé noci.

Když jsme se nad ránem vyčerpaně dopotáčeli do Applebee Campu, byli jsme tak žízniví a hladoví, že jsme se rozhodli hned udělat polévku a čaj. Jak jsme tam tak seděli, namačkáni do svých spacáků, noc se pomalu změnila ve svítání. Představení, které přišlo v příští hodině, bylo úžasné. Noc slábne a prohrává svůj zápas proti dni, poté se sluneční paprsky dotknou nejvyšších vrcholků a zahrnou některé z okolních kopců oranžovou září. Tak, jak jsem tam seděl v respektu a úctě, vše co procházelo mou myslí byla pouze tři slova: „Divoký, drsný a nádherný!“

text Gerhard Schaar

foto www.gerhardschaar.com

Info

Lette do Vancouveru a poté pronajatým autem do Goldenu ve východní Britské Kolumbii, je to 730 km. Nejprve po dálnici č. 1 z Hope, potom kus po dálnici č. 5 do Kamloopsu, odtud znovu po dálnici č. 1 do Goldenu. Spaní v motelu v Goldenu, 70 kanadských dolarů za čtyřlůžkový pokoj, ráno nakup potraviny a poté vyraž na jih po dálnici č. 95 do Brisca. Odtud je to asi ještě 50 km po šterkové cestě. Auto s vyšším podvozkem je výhodou, ale off road nepotřebujete.

Z Vancouveru jezdí do Goldenu autobus Greyhound (14 hodin), ale odtud dál už není žádná veřejná doprava do Brisca a do Bugaboos. Stopování jde z Goldenu do Brisca, ovšem velmi špatně to je dál. Někteří lezci zkusí chytit nějakou spolujízdu ze Squamishu. Také jsem to zkusil, ale není to jednoduché. Nesmíš se spoléhat jenom na to, že náhodou na někoho narazíš. Nejlepší, co můžeš udělat, je umístit vzkaz na weby: www.mec.com nebo www.squamishclimbing.com.

Doporučený hotel v Goldenu:

Pinewood Inn
Dale & Debi
1405 – 11th Ave. North
Golden, B.C. Canada V0A 1H2
+1 250 344 56 02
www.pinewoodinnmotel.com

Velice dobrý zdroj informací z první ruky je 180 Mountain Sports Shop v Goldenu:

Don a jeho tým vždy vědí, jaké jsou v oblasti podmínky a jejich obchod má i koutek s kávou a internetem.

180 Mountain Sports
423 – 9th Street North
Golden, B.C. Canada V0A 1H2
Phone +1 250 344 46 99
Fax +1 250 344 46 09
rich180@telus.net a don180@telus.net
www.180golden.com

Obchod má základní lezecké vybavení a navíc malou půjčovnu. Mačky za deset kanadských dolarů na den, 15% sleva na víkend, cepíny (66 dolarů na týden) a několik párů bot do hor.

Jestli potřebuješ víc, nebo nějaké speciální věci, nakup je už ve Vancouveru. Na Západní Broadwayi je v těsném sousedství mnoho lezeckých obchodů, jako MEC nebo Valhalla Pure.

Doporučená výbava:

- Potřebuješ dobrý, silný stan (silné větry, bouře a deště či sněh) a teplý spacák.
- Pár bot k nástupům a pár pořádných bot do hor a na ledovec.
- Mačky, cepín, jeden nebo dva ledovcové šrouby.
- 60m lana, dvojčata.
- Dva sety camalotů do vel. 4, a chceš-li lézt Sunshine crack, i jeden či dva vel. 5
- 6-8 expresek plus 6 prodloužených (60cm smyčky s karabinami), několik 120 cm dlouhých smyček.
- Nepromokavé oblečení, rukavice, kuklu, teplé spodní prádlo.
- Dobrý vaříč s dostatkem paliva (ujisti se, že si jej vezeš už z Vancouveru!).
- Čelovku s náhradními bateriemi a vždy ji ber s sebou.
- Na delší výpravy si přibal bivačovací pytel.
- Průvodce nebo kopie nákrešů cest, které máš v plánu.

V Bugaboos je v nadmořské výšce asi 2.300 m Applebee Camp s vodou z ledovce a s toaletami. Musíš si donést své vlastní jídlo atd. Den vyjde na 5 dolarů na osobu. Konrad Kain Hut ve výšce 2.100 m je asi 20 minut od tábořiště. Když je špatné počasí, tak je to přesně to místo, kam se chodí lezci poflakovat. Noc vyjde na 20 dolarů.

Průvodce:

„The Bugaboos“ od Chrise Atkinsona a Marca Piche, k dostání ve Vancouveru v MEC, Valhalla Pure, atd. za. CAN \$ 36,95.

Parkování:

Musíš ochránit své auto před dikobrazy – „gumožrouty“. Udělej to stejně, jako každý na parkovišti. Pletivo, klády a kameny najdeš na místě. Nenechávej v autě žádné jídlo či voňavé věci – kvůli hladovým grizzlyům.

Největší nebezpečí:

Bugaboos je horské lezení a lidé opakovaně podceňují extrémní změny počasí. Buď připraven(a) na blesky, obzvláště na vrcholcích v odpoledních hodinách, bouře a sněžení. Ledovce postupně mizí, zimní sněh odtaje tak koncem července, tehdy mohou častěji nastat kamenné laviny či sesuvy půdy. Zejména sedlo Snowpatch je místem, kde hrozí kamenné laviny poměrně často.

Některé Gerhardem doporučené cesty:

Crescent Spire: Paddle Flake přímo 5.10 – 6 délek a McTech arête 5.10 – 6 délek

Crescent Towers: Lions Way 5.6. – 6 délek a Thatcher Cracker 5.10 – 7 délek

Brenta Spire: Southeast Spur 5.6 – 210 m

Bugaboo Spire: Kain Route 5.6 – 450 m a Northeast Ridge 5.8 – 12 délek

Snowpatch: Snowpatch Route 5.8 – 19 délek, Sunshine Crack 5.11 – 11 délek, The Enjoyable Way 5.8 – 8 délek, Kraus Mc Carthy 5.9 – 8 délek, Surfs Up 5.9 – 9 délek

Pigeon Spire: West Ridge 5.4 – 500 m

South Howser Tower (3.364 m): Becky Chouinard 5.10 – 22 délek

North Howser Tower (3.412 m): All along the Watchtower 5.12 – 34 délek

Gerhard nabízí multimediální prezentaci ze své cesty kolem světa. „Climb the world“ může být v němčině nebo angličtině (jako na posledním festáku v Teplicích) a trvá asi hodinu a půl. Provede vás kolem celé země do míst jako Indie, Thajsko, Čína, Nový Zéland, Austrálie, USA, Kanada, Kuba. Zájemci se mohou ozvat na: gerhard.schaar@gmx.at. Více info na: www.gerhardschaar.com

1/3 PP

Doldy

